

302
това, той си доставил нови кораби и ~~гелери~~ и предприел втори поход към острва.

— Е, какво стана? — попита царят.

— Когато нашите научиха, че венецианците обсадили Сърбия, веднага изпратиха двадесет галери за Крит. Ала венецианците потеглиха обратно към Крит. Единият от вождовете им веднага зае града, а другият се впусна да догонва нашите кораби. Ватаци стигна пръв е едно от пристанищата на Кипър. Настана страшен бой... Гърците от острова почнаха отвсякъде да се стичат на помощ. С общи усилия запазиха входа на пристанището. Употребиха всичко, което бе възможно: обсипаха в дъжд от стрели и гавелоти венецианците, хвърляха им огромни камъни с метателните машини, дори раниха един от ^{техните} венецианските вождове...

— И тогава? — нетърпеливо попита Асен.

— Все пак, през нощта нашите напуснаха пристанището и отплуваха към Никея...

— Защо?

— Силите на венецианците ги превъзхождаха и при по-дълга борба щяха да ги унищожат...

Царят погледна писмото на Ватаци.

Ясно беше. Никея бе слаба да води сама борба против латините. Тя се бе убедила, че има нужда от мощен съюзник.

И това бяха само българите. Затова бе отстъпила.

И за трети път самодържецът почна да чете писмото на Ватаци:

"Христолюбивий Асене, брат и сват на моето царство. Изпратих послание до преосвещения вселенски патриарх Герман и останалите все освещени негови братя, ~~и~~ патриарси: Атанасий Иерусалимски, Симеон Антиохийски и Никола Александрийски, със следното съдържание: "Собственоръчно напишете и ми изпратете грамота, че сте съгласни по общо наше и ваше споразумение да се нарече и дарува с патриаршеска степен, равна на вашата, града Търнов на църквата "Възкресение Христово", майка на църквите в българското царство, защото христолюби-